

eenskomst, saaledes at Værnepligtsloven kunde komme ud, erklæret, at jeg kunde gaae ind paa et Forslag, væsentlig affattet som det af Mindretallet stillede Forslag til § 39. Der var alene i Henseende til den Maade, hvorpaa jeg troede, at Bestemmelsen burde have været affattet, den Forskjel, at jeg havde meent det rigtigere, at Bestemmelsen om Fritagelse kom til at omfatte ogsaa de anerkjendte Religions-samfundes Geistlige, og at der efter „Krigstid“ tilføiedes „forfaavidt de kunne finde Anvendelse som Præster ved Hæren eller Søværnet“. — De ærede Medlemmer ville see, at man ved en saadan Bestemmelse vilde være kommen til det Samme, som med Hensyn til andre Religions-samfundes Geistlige nu skulde opnaaes ved den Regjeringen med Hensyn til disse givne Bemyndigelse, hvormed man jo dog ganske vist i en vis Forstand kunde siges allerede at gjøre en gen Forskjel imellem de ved anerkjendte Religions-samfund ansatte Geistlige og Folkekirskens ordnede Geistlige. Det er vel ikke sandsynligt, at Regjeringen vilde med Hensyn til Fritagelsen for dem følge en anden Regel end den, der var bleven bestemt med Hensyn til de Ordnerede; men Ordene om Bemyndigelsen vare af et saadant Omfang, at de omfattede noget Mere. Jeg havde derfor troet, at det havde været rigtigere paa den Maade; — men det er jo kun en mindre betydende Forskjel. Jeg erkjender det for fuldstændig correct, saaledes som den ærede Ordfører har fremstillet, hvad der er passeret i Fællesudvalget under den Conference, som jeg har haft den Ære at have med dette. Jeg skal erkjende, at der var meget Begrundet i, hvad den ærede Ordfører udtalte om, at det vistnok havde været heldigere, om Regjeringsudkastets § 2 fra Begyndelsen af havde været redigeret noget anderledes; det turde være muligt, at man paa den Maade vilde være kommen over de Vanskeligheder, som det jo nu ikke er lykkes at overvinde, ligesom jeg ogsaa erkjender det Correcte i, om Prindserne af det kongelige Huus udtryffeligt vare blevene anførte som undtagne. Den ærede Ordfører har ogsaa i alt Væsentligt eller rettere sagt med Undtagelse af et eneste Punkt — om det er væsentligt eller ikke væsentligt vil jeg henstille — været fuldstændig

noagtig underrettet om den Erklæring, jeg har afgivet i det andet Thing. Min Erklæring i det andet Thing stod i fuldkommen Overensstemmelse med de Udtalelser, jeg havde fremfat i Fællesudvalget, alene med den Forandring, som for mit Vedkommende blev Følgen af den forandrede Redaction, som Mindretallet nu havde givet en Bestemmelse, som i alt Fald er nær ved at berøre Folkekirskens Ordning. Jeg erklærede, at min Betænkelighed med Hensyn til at faae en saadan Bestemmelse ind i Værnepligtsloven var overvunden ved den Maade, hvorpaa Mindretallets Forslag var affattet; jeg erklærede, at jeg indstændig anbefalede Mindretallets Forslag til Vedtagelse, erklærede, at, forsaavidt det blev vedtaget, vilde jeg kunne indstille Loven til Hs. Majestæts Stadfæstelse. Men det Punkt, hvorom den ærede Taler ikke var fuldstændig underrettet, det er det, at den Erklæring, som jeg har afgivet, har jeg selvfølgelig kun kunnet afgive for mit Vedkommende; jeg har ikke kunnet afgive den for Hs. Majestæts Regjering. — Naar den ærede Ordfører har henstillet til mig, hvilken Afstemning jeg nu maatte ansee for at være den rette, saa er jeg fuldstændig enig med ham i, at de Herrer, der fremdeles ville gjøre mig den Ære at følge mig, helst maae stemme imod samtlige Indbringingsforslag, saaledes at Loven altsaa kommer til at foreligge saaledes, som den i fuld Overensstemmelse med mig var affattet, dengang den sidst gik herfra. Hvad Hensyn andre ærede Medlemmer kunde tage til den Mulighed, at en anden Justitsminister og med ham Regjeringen kunde have en anden Mening om den Vægt, som man maa lægge paa det, som et æret Medlem ganske rigtig har betegnet som en Tvetydighed, skal jeg fra min Side ganske henstille til de Herrer. Jeg vil kun sige, at, forsaavidt der er en Tvetydighed tilstede — og at dette er Tilfældet, indrømmer jeg —, er det efter de Udtalelser, der ere faldne i det andet Thing, klart, at denne Tvetydighed efter Alles Mening ikke ubelæfter en Opsættelse, hvorefter der i Realiteten er Enighed tilstede mellem mig og det andet Thing. Jeg har udtryffeligt fremhævet, at, efterat Fleertallets Forslag var affattet paa den Maade, som endelig steet er — ganske vist paa en ef-